

18 Ιανουαρίου 2015

Μνήμη και δόξα στον ήρωα Έκτορα Κτωρή

/ [Πεμπτούσία](#)

Επικήδειος στον Έρωα Έκτορα Κτωρή Κυριακή, 18 Ιανουαρίου 2015

Εκκλησία Αγίου Παντελεήμονος

«Ήσουν καλός, ήσουν γλυκός, είχες τις χάρες όλες!»

Έκτορά μας, αγαπημένε μας συμμαθητή,

όλα αυτά τα χρόνια ήσασταν συνέχεια στο μυαλό μας. Δεν προλάβετε να μεγαλώσετε, να γευτείτε τις χαρές της ζωής. Το νήμα της ζωής σας κόπηκε τόσο βίαια στα δεκαεννέα σας χρόνια.

Γίνατε ήρωες! Μεγάλη τιμή για σας, τις οικογένειές σας, αλλά και για μας, τους συμμαθητές και συμμαθήτριές σας, για όλους τους κατοίκους της κωμόπολής μας, του Δήμου Λευκονοίκου, που θα καυχόμαστε ότι πέσατε ήρωες στις κορυφογραμμές του Πενταδακτύλου μας!

Τι να σου πω Έκτορά μου! Όπως είπα και στον συμμαθητή μας ήρωα Πέτρο Βελούση χθες, σας θεωρώ μαθητές μου πια. Εξάλλου, εγώ είχα την ευλογία να έχω μαθητή μου τον ανιψιό σου, τον γιο του μικρότερου αδελφού σου Νίκου, τον Έκτορα, και άπειρες φορές του μιλούσα στην τάξη για σένα και του έλεγα πόσο περήφανος πρέπει να νιώθει που φέρει το όνομά σου!

Και ως μαθητή, σε βλέπω έναν λεβέντη, ευσταλή και λυγερόκορμο νέο παιδί, πάντα καλοφροντισμένο και ευπρεπή, πολύ μοντέρνο, με τις καμπάνες σου, που ήταν τότε της μόδας, με τα μοντέρνα γενικά ρούχα σου που είχες την άνεση να αγοράζεις από το Βαρώσι, όπου ο παπάς και η αδελφή σου είχαν κατάστημα.

Ήταν πολύ περήφανη η μάμα σου, η μ. η θεία η Ελλού για σένα. Για τον όμορφο γιο της με τα πολλά χαρίσματα. Μαζί με τον παπά σου σας μεγάλωσαν με πολλή αγάπη, φροντίδα και άνεση. Για τούτο και δεν άντεξε τον καημό σου. Φύγανε με τον πατέρα σου με τούτο το παράπονο. Φύγανε δυστυχισμένοι.

Δεν υπάρχει τίποτα που να απαλύνει τον πόνο του γονιού που είχε γιο αγνοούμενο. Τίποτα δεν τον αναπληρώνει! Το κενό σου ήταν δυσαναπλήρωτο. Πέθανε η ψυχή τους πριν από το σώμα τους.

Κι εμείς, και τα αδέρφια σου, η Χριστίνα και ο Νίκος, τα ανίψια σου και τα παιδιά τους, πώς να δεχτούν ότι

ο συμμαθητής, ο αδελφός, ο θείος και ο παππούς τους, το λεβεντόπαιδο ως απάνω, έρχεται σε ένα κουτί, είναι μόνο κόκκαλα, που για σαράντα χρόνια ταλαιπωρούνταν χωρίς κανονική ταφή, χριστιανική, χωρίς ένα καντήλι, χωρίς λιβάνι, χωρίς αγάπη!

Έκτορά μας, καλέ κι αγαπημένε! Πάντα θα θυμόμαστε τη χρυσή καρδιά σου, την ευγένεια και την αρχοντιά της ψυχής σου, την καλοσύνη και τη διάθεση της προσφοράς που σε διέκρινε. Γαλουχήθηκες από το σπίτι σου αλλά και από την

περιρρέουσα ατμόσφαιρα του Λευκονοίκου, κυρίως, όμως, από τους δασκάλους και τους καθηγητές μας στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου με αξίες και ιδανικά αγέραστα. Και αυτά τα ιδανικά έκανες πράξη, όπως και οι άλλοι συμμαθητές μας, με τη θυσία σου! Οι αρχές σου δεν σου επέτρεπαν να γίνεις ρίψασπις. Έμεινες εκεί μέχρι το τέλος.

Σας πρέπει όλους σας τιμή και δόξα, Έκτορά μου. Δώσατε τη ζωή σας για την πατρίδα μας, για την τιμή και την αξιοπρέπεια του Έλληνα φαντάρου που μένει πιστός στο καθήκον του, φυλάγοντας Θερμοπύλες, σαν τους τριακόσιους του Λεωνίδα, **«ποτέ απ' το χρέος μη κινούντες»**, έστω κι αν ξέρει ότι

«Ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος

κι οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε».

Συγκλονίζομαι σαν σκέφτομαι τον τρόπο του θανάτου σας και έρχονται στον νου μου οι στίχοι του Ελύτη:

«Ω, μην κοιτάτε, ω μην κοιτάτε από πού του-

Από πού του' φυγε η ζωή. Μην πείτε πως

Μην πείτε πως ανέβηκε ψηλά ο καπνός του ονείρου

Έτσι, λοιπόν, η μια στιγμή Έτσι, λοιπόν, η μια

Έτσι, λοιπόν, η μια στιγμή παράτησε την άλλη,

Κι ο ήλιος ο παντοτινός έτσι μεμιάς τον κόσμο!»

Κανείς δεν μπορεί να συλλάβει τον ψυχική σας τάραχο, τις τελευταίες σας σκέψεις, τις τελευταίες εικόνες σας. Σίγουρα εσύ θα σκεφτόσουν το κορίτσι που αγαπούσες τότε. Ήσουν ευαίσθητο παιδί! Η καρδούλα σου κτύπησε για ένα όμορφο κορίτσι, πολύ γλυκό και ντελικάτο.

Σήμερα, πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό που βρεθήκατε και μπορούμε να αποδώσουμε σε όλους σας τις πρέπουσες τιμές. Θα ταφείτε ως ήρωες στον Τύμβο της Μακεδονίτισσας, μέχρι την άγια μέρα της επιστροφής στο Λευκονοικό μας που θα σας θάψουμε πλάι στους άλλους ήρωες του Δήμου μας!

Έχω να σου πω πολλά Έκτορά μου! Θα σταθώ μόνο σ' αυτά που μου τόνισε ο καλός σου φίλος, ο ξάδελφός μου Γιαννάκης Καραγιάννης που θυμάται τον άδολο και ανοιχτόκαρδο χαρακτήρα σου, το κέφι, τη ζωντάνια, τον ενθουσιασμό, τον πατριωτισμό, την αγάπη σου για την Ελλάδα και την ελληνική σημαία μας, την

επαναστατική σου φύση.

Ακόμη, και δεν πρέπει να το παραλείψω, ο Γιαννάκης μου είπε ότι γινόσουν θυσία για τους φίλους σου, ήσουν πολύ χουβαρντάς, κερνούσες τους συμμαθητές σου, έδινες την ψυχή σου για τους φίλους σου!

Στο καλό, αγαπημένε μας Έκτορα. Πας να συναντήσεις τους γονείς σου. Είμαι σίγουρη ότι ο Πανάγαθος Θεός μας θα κατατάξει τις ψυχές σας στον χώρο των αγίων και των μαρτύρων!

Στα αδέρφια σου, Χριστίνα και Νίκο, ευχόμαστε ο Θεός να δίνει δύναμη και κουράγιο να αντέξουν και αυτή τη δοκιμασία.

Καλό ταξίδι, Έκτορά μας, ήρωα του Λευκονοίκου μας! Θα σε έχουμε για πάντα ως πολύτιμο φυλακτό στην καρδιά μας!